

ядкитѣ изядени, орѣхътъ веднага се напълвалъ и затварялъ на ново. Такъвъ орѣхъ искала тя. Той растѣлъ въ далечно царство, задъ планини и морета.

Замислилъ се царътъ. Не искалъ той нова война да води.

Погубила се всичката младежъ. Само старцитѣ останали. Но царската дъщеря била тжжна. Сълзи капѣли изъ очитѣ ѝ.

Не можалъ царътъ да не изпълни волята на скжпата си щерка. Нова заповѣдь издалъ :

— Всички мжже на бой да вървятъ.

Заплакали майкитѣ. Запищѣли децата. Старцитѣ тръгнали.

Миналъ се месецъ, година, две... Пристигналъ единъ старецъ и носѣлъ златния орѣхъ. Щастливата царкиня се затичала.

И златенъ орѣхъ имала тя. Счупила го. Изяла го — вкусенъ.

Гледала — напълнилъ се пакъ. И не личи да е счупенъ. Счупила го повторно. Гръмъ и трѣсъкъ оглушилъ палата.

Царътъ затичалъ къмъ стаята на дъщерята си. Тамъ било тихо. Влѣзълъ бащата и видѣлъ, вмѣсто хубавата царкиня, грозна кукумявка. Тя извикала три пжти : „Куку-мяу, куку-мяу, куку-мяу“, ударила се о стената и изхвъркнала презъ прозореца. И никой вече не я видѣлъ.

Свѣтлината майка.

ПРЕДПРОЛѢТЬ

Закапахъ, разпѣха се капчуцитѣ,
Зимата си впрѣга вече каруцата,
Че ще гони дълга пжтя презъ нивитѣ,
Ще премине горичкитѣ, баиритѣ
И ще иде въ своя палатъ — презморски,
Дето е съсъ златни врати и прозорци.
А отъ югъ пристига тука засмяната
Свѣтла пролѣтъ — ще цѣлуне полянитѣ,
Ще поникнатъ кокичета, минзухари,
Ще заблѣятъ агънцата въвъ кошари.
Ще запѣятъ птиченцата въ горичкитѣ,
Ще се радватъ дечицата — всичкитѣ.

Александъръ Бурмовъ